

Kirck: Det forholder sig vistnok, som den ærede sidste Taler ansøgte, at det er en Indtægt for hele Monarchiet, som er opgivet af den ærede Finantsminister efter Gjennemsnittet af 5 Aar; det er ganske vist, men det er, som jeg før sagde, hverken 5 eller 7. Vil man gjøre Noget, saa skal man lade Lovforslaget gaae igjennem, saaledes som det er kommet hertil fra det andet Thing, og vi skulle da senere, i alt Fald i den næste Session, hvori vi komme sammen, søge at fuldstændiggjøre det, saaledes at disse Afgifter blive ophævede for bestandig; thi først da troer jeg, det kan blive gavnligt og godt, i Særdeleshed for den fattigere Deel af Nationen. Vi komme til at trænge dertil, og den ærede Landsthingsmand, der sidst satte sig, veed ligesaa godt som jeg, hvorledes paa Grund af det Opsving, der er skeet, bedst for os — Gud skee Lov og Tak, at det er saa — Priserne drives op til en saadan Høide, at vi undertiden kunne sige, at vi ikke leve billigere her end i London, og dersom vi altsaa kunne, uden at staae os for betydeligt, ved at have saadanne Baand, som nu hvile paa os, skaffe os en lettere Samfærjel med vore Gjenboer, og ad den Vej faae endeel af Livets Fornødenheder billigere, end man kan faae dem vestfra eller her fra vore frugtbare Der, saa mener jeg, at det er vor Pligt at arbejde derhen. Saaledes har det stillet sig for mig, medens jeg rigtignok ikke troer, at vi ville komme til at nyde noget videre Godt af Løven i det korte Tidsrum, hvori den er bestemt at skulle gjælde, men jeg haaber, at det, som deri er bestemt at skulle hæves, vil blive flaaet fast, og at flere andre saadanne hængende Baand ville blive løste, for at en friere Virksomhed kan udfolde sig, og som Følge deraf den mindre Formuende nyde godt deraf. Jeg har allerede flere Gange tilladt mig at bemærke, at ved enhver Sag, som kunde synes at være en Bagatel, reiser den høitærede Finantsminister sig, og siger: „Vi kunne ikke taale det Tab.“ Men naar Taleren er om højere Summer, saa er det anderledes. Da f. Ex. Taleren var om flere andre Summer, som gik ud af Statskassen, eller som Statsborgerne maatte vælte paa deres Skuldre — jeg vil blot tillade mig at erindre om Hartfornets Gaa-

lisering og alt Sligt — da var der ikke Noget iveien, da gif det glat; men, naar Taleren her er om at løse Baand, som i Tidens Længde ville blive ansete unaturlige, om at opgive en ringe Sum i Indtægt, nei, saa ere vi ikke hjemme, saa er den store Kasse lukket, saa har han ikke Raad til det, som styrer det. Derfor troer jeg virkelig, mine Herrer at man skal see lidt mere til Sagen i dens Almindelighed, end saaledes som den foreligger i sin Halvhed; thi, at det er en Halvhed, maa dog nok indrømmes. Men jeg skal vedblive at understøtte denne Sag, fordi det forekommer mig, at Tiden selv vil føre den Nødvendighed med sig, at Baandet maa briste; det kan ikke vedblive at være bundet længere, og det skal ogsaa briste, naar Nationen selv vil; saaledes dømmer vist enhver fornuftig og indsigtsfuld Mand. Det er heller ikke denne Grund, der er i Veien, men det er meget rigtigt, som den ærede Landsthingsmand (Nyholm) sagde, det er, fordi det angaaer hele Monarchiet; det er det, som staaer for Die, det er det, der hammer os, at vi ikke tør røre os uden at dele det i disse Femtedele. Thi, vedtage vi en saadan Lov, saa Gud bevare os, saa maa Kongeriget erstatte Hertugdømmerne de to Femtedele for det Tab, det medfører; vi kunne ikke opgjøre noget Budget, saa skal det repareres igjen. Det er denne Heelsat, som man maaskee bringer saa vidt til sidst, at man faaer Decimalsystemet indført i i Beregningen og knap nok; men det leder ikke, mener jeg, til Nødvendigheden af, at man rundtthen afflaaer det, fordi et saadant Vink bliver givet. Lad os prøve paa det, lad os vide, hvorledes vi egentlig staae; det er dog egentlig vore Kræfter her, der have viist Styrke, viist Styrke den Gang, da Hertugdømmerne traadte fjendtligt op imod os og erklærede, at de vare overbeskattede, da det til Evidents blev godtgjort, at de vare overbeskattede, og de desuagtet klagede over, at vi vare overbegunstigede, at de maatte sende os deres Specier herover istedetfor at vi sendte vore Specier derover. Det skulle de høre udtalt her i Danmarks Rigsdag, det have de godt af at faae at vide, især naar Taleren er om saadanne Sager som her, hvor maaskee